

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **T. a. s.**, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2006, č. j. 10 Ca 163/2005 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) proti shora uvedenému usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu ze dne 14. 4. 2005, č. j. 6494/2005-603, kterým tento zamítl odvolání stěžovatele směřující proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro severočeskou oblast, ze dne 13. 12. 2004, č. j. 112355/2004-635.1-HL, v rozsahu uložení povinnosti uhradit náklady řízení, udělené stěžovateli.

Podle stěžovatele městský soud věc posoudil nesprávně, dospěl-li k závěru, že posuzovaná věc není projednatelná ve správním soudnictví. Stěžovatel především namítá, že pro posouzení povahy projednávané věci není určující předmět správního řízení

u správního orgánu prvního stupně, tedy spor mezi stěžovatelem a účastníkem o zaplacení telekomunikačních služeb, ale povaha sporu mezi stěžovatelem a správním orgánem o zaplacení nákladů znaleckého posudku. V žalobě stěžovatel uplatnil námitky pouze proti uložení povinnosti zaplatit náklady znaleckého posudku a neobsahovala žádné výhrady, které by se týkaly rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o povinnosti účastníka zaplatit telekomunikační služby. Skutečnost, že spor mezi stěžovatelem a žalovaným vznikl v průběhu výše uvedeného sporu o zaplacení telekomunikačních služeb, nemůže být důvodem pro závěr, že věc posuzovaná soudem je věcí soukromého práva.

Podle stěžovatele je spor o zaplacení nákladů znaleckého posudku na sporu o zaplacení telekomunikačních služeb nezávislý v tom smyslu, že pro tento spor je důležitý jiný okruh právně relevantních skutečností a právních norem než pro spor o zaplacení telekomunikačních služeb. Zatímco pro spor o zaplacení telekomunikačních služeb je důležité především to, zda byla platně uzavřena účastnická smlouva, zda byly poskytnuty telekomunikační služby a jaká byla cena těchto služeb, pro spor o zaplacení nákladů znaleckého posudku je relevantní výklad ustanovení správního řádu, tj. o to, zda správní řád umožňuje správnímu orgánu uložit jednomu z účastníků řízení povinnost zaplatit náklady znaleckého posudku. Výrok o zaplacení nákladů znaleckého posudku se vůbec netýká účastnice A. Š., ale konstituuje právní vztah výlučně mezi správním orgánem a žalobcem. V případě, že by v tomto výroku uvedenou povinnost stěžovatel dobrovolně nesplnil, nebyla by oprávněna tuto povinnost v exekučním řízení vymáhat účastnice A. Š., nýbrž žalovaný. Proto tento výrok prvoinstančního rozhodnutí nelze považovat ve smyslu § 244 odst. 1 zák. č. 90/1963 Sb., občanského soudního řádu v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) za výrok ve sporu nebo jiné právní věci, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů.

Stěžovatel dále uvádí, že s ohledem na výše uvedené je pro posouzení povahy věci projednávané ve správním soudnictví nutné rozlišovat jednotlivé výroky napadených rozhodnutí. V praxi totiž dochází k tomu, že jedno správní rozhodnutí obsahuje výrok veřejnoprávní povahy a současně výrok soukromoprávní povahy. Také může dojít k tomu, že je v průběhu správního řízení, které je řízením o soukromoprávním nároku, ještě před rozhodnutím ve věci samé vydáno samostatné procesní rozhodnutí obsahující výrok veřejnoprávní povahy. Jako příklad takové situace stěžovatel uvádí rozhodnutí správního orgánu v přestupkovém řízení podle zák. č. 200/1990 Sb., které obsahuje jak výrok o vině a výrok o trestu, tak i výrok o odpovědnosti pachatele nahradit poškozenému škodu. Podle stěžovatele pak výrok o vině a trestu podléhá přezkumu ve správním soudnictví a výrok o náhradě škody přezkumu podle části páté občanského soudního řádu. Jako další příklad stěžovatel uvádí situaci, kdy správní orgán v soukromoprávním sporu uloží jednomu z účastníků řízení pořádkovou pokutu. Bylo by nelogické tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu o uložení pořádkové pokuty nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví jen proto, že tato pokuta byla uložena v soukromoprávním sporu.

Stěžovatel dále argumentoval, že pokud by byl spor o zaplacení nákladů znaleckého posudku projednáván v řízení podle části páté občanského soudního řádu, Český telekomunikační úřad by nemohl v tomto sporu obhajovat svoji procesní pozici. Podle § 250a o. s. ř. jsou totiž účastníky řízení před soudem pouze ti, kdo byli účastníky řízení ve správním řízení, a žalobce. Správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, není tedy účastníkem řízení podle části páté o. s. ř.

Konečně pak stěžovatel uvádí, že pokud by posuzovaná věc měla být projednána podle části páté o. s. ř., bylo by velmi obtížné formulovat žalobní petit. V tomto řízení totiž soud nerozhoduje o zrušení napadeného správního rozhodnutí, ale znovu rozhoduje ve věci samé. Napadené správní rozhodnutí sice vydáním rozhodnutí soudu pozbývá v dotčené části účinnosti, tento procesní následek však lze považovat jen za jakýsi vedlejší efekt nového rozhodnutí ve věci.

Z výše uvedených důvodů navrhl stěžovatel rozhodnutí městského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

II.

Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

III.

Kasační stížnost je podle §102 a násl. zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žaloby bylo nezákonné pro nesprávné posouzení právní otázky, zda přezkum rozhodnutí správního orgánu podle § 31 odst. 2, části věty před středníkem tehdejšího zák. č. 71/1967 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), o povinnosti účastníka uhradit náklady řízení, které vznikly správnímu orgánu zaviněním účastníka, děje se v případě, že vlastní správní řízení se týkalo soukromoprávního sporu, v režimu části páté o. s. ř., anebo v režimu správního soudnictví podle s. ř. s.

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

IV.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud získal následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Český telekomunikační úřad, odboru pro severočeskou oblast, rozhodnutím ze dne 13. 12. 2004, č. j. 112355/2004-635-HL, nevyhověl návrhu stěžovatele na uložení povinnosti paní A. Š. zaplatit dlužné ceny za poskytnuté telekomunikační služby ve výši 18 613,50 Kč. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno především tím, že soudním znalcem v oboru písmoznalectví bylo konstatováno, že podpis paní A. Š. na listině „Objednávka služeb sítě T. a návrh Účastnické smlouvy č. 1.10773803“ není pravděpodobně jejím pravým podpisem. Druhým výrokem tohoto rozhodnutí pak bylo stěžovateli uloženo na základě § 31 odst. 2 správního řádu zaplatit náklady spojené se zjištěním výše uvedeného podpisu ve výši 3200 Kč. V rozsahu tohoto výroku pak stěžovatel napadl předmětné rozhodnutí odvoláním. Předseda Českého telekomunikačního úřadu svým rozhodnutím ze dne 14. 4. 2005, č. j. 6494/2005-603, odvolání stěžovatele zamítl.

Stěžovatel toto rozhodnutí napadl žalobou, kterou městský soud kasační stížností napadeným usnesením zamítl. Svoje rozhodnutí odůvodnil tím, že předmětem správního řízení v souzené věci byl stěžovatelem uplatněný nárok na uložení povinnosti úhrady dlužné ceny za telekomunikační služby, které byly poskytnuty na základě smlouvy. Právní vztah

založený smlouvou o poskytování telekomunikačních služeb má pak podle městského soudu evidentně soukromoprávní charakter. Městský soud v této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2003, č. j. Na 747/2003-4. Městský soud dále uvedl, že skutečnost, že se odvolací orgán v napadeném rozhodnutí zabýval toliko posouzením výroku jímž byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit náklady správního řízení, nemění nic na tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s napadeným rozhodnutím odvolacího orgánu jsou rozhodnutím v soukromoprávní věci, neboť podstatná je povaha věci, tj. povaha předmětu správního řízení. Akcesorický výrok o nákladech řízení pak nemůže soukromoprávní charakter návrhu stěžovatele, který byl předmětem správního řízení a který je určující pro posouzení otázky, zda se měl stěžovatel domáhat ochrany svých práv ve správním soudnictví nebo u civilního soudu, nijak ovlivnit.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 46 odst. 2 s. ř. s. soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Podle § 68 písm. b) s. ř. s. je žaloba nepřipustná, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu.

Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že obecně nelze vyloučit situaci, kdy jednotlivé výroky rozhodnutí správního orgánu budou podléhat rozdílnému typu soudního přezkumu, tedy buď podle s. ř. s., anebo podle části páté o. s. ř. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 2 As 8/2006-130, dostupný na www.nssoud.cz; srov. dále usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 4 As 47/2003-50, publikováno pod č. 448/2005 Sb. NSS). Je tedy nutno posuzovat vždy povahu každého výroku samostatně.

Je nepochybné, a stěžovatel to ve své kasační stížnosti ani sporným nečiní, že výrok týkající se povinnosti zaplatit za poskytnuté telekomunikační služby přezkoumatelný ve správním soudnictví podle s. ř. s. není. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2003, čj. Na 747/2003-4, dostupné na www.nssoud.cz), „*právní vztah založený smlouvou o poskytování telekomunikačních služeb má soukromoprávní charakter, neboť jeho účastníci se nacházejí v rovném právním postavení. Rozhodnutí, jímž předseda Českého telekomunikačního úřadu, jako správní orgán II. stupně, potvrdil rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu podle § 95 bod 8 písm. d) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, ve věci sporu o povinnosti účastníka k finančnímu plnění vyplývajícího ze smlouvy mezi provozovatelem veřejné telekomunikační sítě a účastníkem o poskytování telekomunikačních služeb, není proto přezkoumatelné ve správním soudnictví [§ 46 odst. 2 a § 68 písm. b) s. ř. s.]*“.

Meritem sporu je pak otázka týkající se druhého výroku prvoinstančního správního rozhodnutí (výroku o náhradě nákladů řízení). Městský soud ve výše popsaném odůvodnění dospěl k závěru, že vzhledem k akcesoritě výroku o nákladech správního řízení nemůže tento výrok spadat pod dosah soudní ochrany jiného věcně příslušného soudu a jiného procesního režimu než výrok hlavní, který určuje povahu předmětu správního řízení.

Podle 31 odst. 2 správního řádu *správní orgán může účastníkům řízení, svědkům a znalcům uložit, aby nahradili náklady, které vznikly správnímu orgánu jejich zaviněním; může jim také uložit, aby nahradili náklady, které vznikly jejich zaviněním, ostatním účastníkům řízení.* Je tedy zřejmé, a v tomto bodě zdejší soud souhlasí s kasační stížností, že tato náhrada nákladů řízení není závislá na výsledku sporu vedeného před správním orgánem, ale odvíjí se od zaviněného porušení právní povinnosti, která není předmětem meritorního soukromoprávního sporu. Tento výrok tedy není k meritornímu výroku akcesorický v tom smyslu, že náhrada nákladů ze zákona stíhá stranu, která ve sporu neměla úspěch. V otázce soudního přezkumu však bude následovat osud výroku meritorního, a to z následujících důvodů:

Stěžovatel se domnívá, že skutečnosti rozhodné pro to, zda stěžovatel má ve správním řízení náklady na znalecký posudek, které vznikly správnímu orgánu, a proto to, jak bude rozhodnuto v samotném soukromoprávním sporu mezi stěžovatelem a druhou účastnicí správního řízení před žalovaným, jsou diametrálně odlišné a že totéž platí pro právní regulaci obou sporných otázek – z toho pak dovozuje nutnost štěpení soudní ochrany mezi soukromoprávní a veřejnoprávní správní soudnictví. Za pravdu je mu nutno dát potud, že se jedná o právní vztahy mezi různými subjekty – na jedné straně mezi stěžovatelem a druhou účastnicí správního řízení, na straně druhé pak mezi stěžovatelem a státem reprezentovaným správním orgánem, který v meritorní soukromoprávní věci konal řízení a rozhodoval. Tato skutečnost jistě činí za současného znění části páté o. s. ř. problémy, zejm. s ohledem na definici okruhu účastníků řízení v jeho § 250a odst. 1 (otázkou je ovšem, zda ve věci nákladů není účastníkem řízení před civilním soudem též stát, kterému náklady byly přiznány rozhodnutím správního orgánu – zabývat se uvedenou otázkou však mohou jen civilní soudy, nikoli Nejvyšší správní soud), ale i s ohledem na další stěžovatelem zmiňované či v soudní praxi již se objevivší komplikace (formulace petitu; otázka omezení přezkumu nákladů podmínkami podle § 250l o. s. ř., při jehož doslovném výkladu by nebylo lze korigovat nezákonný výrok správního orgánu o nákladech řízení, byl-li by samotný meritorní výrok zcela správný). Je v každém případě na civilních soudech, aby situaci vyřešily takovým výkladem zákona, který bude šetřit příslušné ústavní kautely (právo na efektivní soudní ochranu, rovnost zbraní, šetření práva vlastnit majetek aj.) a smysl a účel zákona; Nejvyšší správní soud v tomto ohledu nemá žádné kompetence.

Oba shora zmíněné právní vztahy jsou navzájem úzce propojeny a otázka úhrady nákladů řízení státu, které by měl uhradit jeden z účastníků správního řízení, je odvozena od faktu, že existoval soukromoprávní spor, o němž se uvedené řízení před žalovaným vedlo. V tomto smyslu je otázka nákladů doprovodnou sekundární spornou otázkou primárního soukromoprávního sporu. Jakkoli ji nelze v žádném případě ztotožňovat s otázkou náhrady nákladů řízení mezi účastníky správního řízení navzájem, o jejíž soukromoprávní podstatě podle všeho není pochyb (tj. nelze směšovat náklady podle § 31 odst. 2 části věty před středníkem správního řádu s náklady podle části téže věty za středníkem), mají k sobě náklady řízení obojího druhu svojí podstatou natolik blízko, že není věcného důvodu pro náklady ve vztahu účastníka a státu volit jiný režim soudní ochrany než pro náklady mezi účastníky navzájem.

Se stěžovatelem lze souhlasit, že v rámci správního řízení je velmi dobře představitelné, aby správní orgán uložil některému z účastníků povinnost veřejnoprávní povahy, a že v takovém případě bude soudní ochrana proti takovému správnímu rozhodnutí poskytnuta v řízení podle s. ř. s. (*obiter dictum* Nejvyšší správní soud poznamenává, že toto by byl zřejmě případ i stěžovatelem zmiňované pořádkové pokuty; ta je natolik

samostatnou povinností, uloženou v rámci správního řízení velmi nezávisle na meritorním soukromoprávním rozhodnutí, a má natolik zjevnou sankční a disciplinární funkci, že ji to řadí mezi povinnosti veřejnoprávní, takže u ní má štěpení soudní ochrany své opodstatnění). To však není případ žádného z obou typů náhrady nákladů řízení podle § 31 odst. 2 správního řádu, jejichž právní podstata je spíše soukromoprávní – jedná se, a to v obou případech, o náhradu majetkové újmy vzniklé v souvislosti s vedením správního řízení, přiznávanou na základě zavinění vzniku nákladů; v žádném případě nejde u nákladů ve vztahu mezi účastníkem správního řízení a státem o vztah sankční, disciplinární, nýbrž o vztah reparační, což jej řadí spíše do skupiny vztahů soukromoprávních.

Podle § 244 o. s. ř., *rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen "správní orgán") podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení*. Vzhledem k tomu, že předmětné správní řízení a v rámci něho vyhotovení znaleckého posudku vyplynulo ze sporu soukromoprávního, neboť znalecký posudek byl pořízen za účelem zjištění skutkového stavu v předmětném soukromoprávním sporu, lze o sporném výroku tvrdit, že spadá pod přezkum v občanském soudním řízení. Uvedený výrok není akcesorický v tom smyslu, že by závisel na výroku v soukromoprávním sporu samotném, je ovšem s ním související v tom smyslu, že byl vydán kvůli okolnostem, jež nastaly „u příležitosti“ projednávání soukromoprávního sporu.

Vedle gramatického výkladu a výkladu opírajícího se o úzkost vztahu mezi meritorním výrokiem a výrokiem o nákladech řízení hovoří pro výše nastíněnou výkladovou alternativu i další relevantní důvody. Rozlišování mezi soukromoprávními a veřejnoprávními spory je samo o sobě velmi obtížné a lze snést dosti dobrých důvodů pro názor, že současná „dvojkoľejná“ úprava správního soudnictví komplikuje soudní ochranu práv účastníků správních řízení, nutí-li je před podáním žaloby zvažovat (a nežádka velmi obtížně), ke které ze dvou v úvahu přicházejících soudních větví ji mají podat. Soudy nemohou ovšem při rozlišování mezi věcmi „soukromoprávními“ ve smyslu části páté o. s. ř. a „veřejnoprávními“ ve smyslu s. ř. s. vykládat tyto dva pojmy natolik dogmaticky, aby pravidelně „štěpily“ soudní ochranu i v otázkách, jež spolu věcně úzce souvisejí a z nichž jedna je zřetelně odvislá od druhé a ve vztahu k té druhé doprovodná, i když je jejich povaha z hlediska izolovaně pojímané „veřejnoprávnosti“ či „soukromoprávnosti“ odlišná. Takové štěpení, jakkoli - jak i výše zmíněno - se v některých případech děje, nutno obecně považovat za nežádoucí, neboť neprakticky a ve své podstatě samoúčelně komplikující systém soudní ochrany subjektivních práv, a proto by mělo představovat výjimku z pravidla, která musí být opřena o zřetelné věcné důvody. Takovými důvody mohou být např. srovnatelně významná závažnost obou posuzovaných otázek (např. při štěpení soudní ochrany ve věci vyvlastnění podle právního stavu účinného do 31. 12. 2006 na „veřejnoprávní“, jde-li o samotný vyvlastňovací výrok, a „soukromoprávní“, jde-li o náhradu za vyvlastněný majetek – viz k tomu již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 2 As 8/2006-130, dostupný na www.nssoud.cz, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 4 As 47/2003-50, publikované pod č. 448/2005 Sb. NSS) či jejich zjevně odlišná povaha za současného ne zcela vysokého stupně vzájemné souvislosti (např. při štěpení soudní ochrany před rozhodnutími finančního arbitra podle zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, kde ta rozhodnutí, jimiž se rozhoduje právní spor mezi spotřebitelem a finanční institucí,

mají povahu soukromoprávní, zatímco ta, jimiž se finanční instituci ukládá sankce za veřejnoprávní delikt, mají povahu veřejnoprávní – viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006-96, dostupný na www.nssoud.cz). Rozhodování o zvláštní povinnosti jednoho z účastníků správního řízení uhradit náklady řízení vzniklé správnímu orgánu jejich zaviněním nelze řadit k žádnému z výše popsaných dvou typů výjimek a nelze vidět ani žádný jiný racionální důvod, proč by soudní přezkum rozhodnutí o těchto nákladech jako sekundární otázky úzce spojené s primárním meritorním rozhodnutím měl být výjimečně oddělen od soudního přezkumu věci, v rámci řízení o níž bylo takto o nákladech rozhodnuto. I když tedy mají oba druhy nákladů řízení podle § 31 odst. 2 správního řádu svoji podstatou soukromoprávní povahu, budou rozhodnutí o nich přezkoumávána vždy v rámci té větve soudního přezkumu, která má přezkoumávat meritorní rozhodnutí, v souvislosti s nímž bylo o nákladech rozhodnuto.

V obdobné věci ostatně již rozhodoval zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (srov. jeho usnesení ze dne 20. 3. 2007, č. j. Konf 37/2006-32, dostupné na www.nssoud.cz). Došel k závěru, že výrok o nákladech řízení je akcesorickým výrokem k výroku ve věci samé a že nelze požadovat, aby o tomto výroku bylo rozhodováno samostatně a nezávisle v jiném druhu řízení, než ve kterém je rozhodováno o věci samé. Zvláštní senát konstatoval, že soudy rozhodující v řízení podle části páté o. s. ř. svoji pravomoc rozhodovat tento typ sporů nepopírají, naopak zastávají stanovisko, že spor o zaplacení nákladů řízení je soukromoprávní povahy. To, že žalobu, která směřuje do výroku o náhradě nákladů správního řízení, odmítají, má pak podle zvláštního senátu jiné důvody (civilní soudy tvrdí, že podmínky takového řízení jsou splněny, pouze pokud rozsudek alespoň z části nahrazuje rozhodnutí správního orgánu nebo pokud takové rozhodnutí alespoň z části pozbývá účinnosti – viz shora již letmo zmíněný problém § 250l o. s. ř.).

VI.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění důvodu kasační stížnosti uplatňovaného stěžovatelem, neboť městský soud posoudil právní otázku, rozhodnou pro závěr o odmítnutí žaloby, zcela správně, a kasační stížnost proto podle 110 odst. 1 s.ř.s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§60 odst. 1 ve spojení s §120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu